

מקץ

הדלקת נרות	צאת השבת	רביעית
16:22	17:14	17:47
16:20	17:12	17:42
16:20	17:12	17:42
16:23	17:14	17:47

*לנעגים 40 דקות: 16:02

הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים פתוח שיפורי השבועיים של הרה"ג עופר ארז שליט"א

חנוכה - כלים לקבל את האור הא-לוקי להבעיר את הכל!

ב עזרת השם נלמד מענייני חנוכה - אנחנו נמצאים בימי חנוכה לכן נדבר על כמה רמזים שלא נגענו בהם בעניין של חנוכה. הנקודה הראשונה זה שאנחנו מדליקים נר - אנחנו לוקחים כלי ובתוך הכלי אנחנו שמים שמן ובתוך השמן אנחנו שמים פתילה ואז אנחנו מדליקים, יש לנו פה שלבים וכתוב בספרים הקדושים שיש רמזים מאוד גדולים בדבר הזה. קודם זה העניין של הכלי, מה מרמז העניין של הכלי? כל עבודת השם מתחילה מהיסוד הזה של להכין כלים לקבל את האור הא-לוקי

אחרי הכלים זוכים לחוכמה.

הכנת כלים לעבודת השם זה בעיקר תיקון המידות. בכללות זה תיקון המידות והתרחקות מתאוות מיותרות של העולם הזה וככל שאדם זוכה יותר לעבוד על תיקון המידות שלו ולהתרחק מתאוות העולם הזה, ע"י זה האדם זוכה שיהיה כלי להמשיך בתוכו את השמן. כתוב בזוהר הקדוש שהשמן נקרא שמן משחת קודש, שמן שנמשח ממידת הקודש והקודש זה החוכמה. ברגע שאדם מכין את הכלים הרוחניים והנפשיים שלו שזה תיקון המידות והתרחקות מתאוות מיותרות של העולם הזה, ע"י זה האדם זוכה להיות כלי שאפשר להמשיך בתוכו שמן. השמן זה אור החוכמה לכן הזוהר אומר שמידת הקודש זה חוכמה ושמן משחת קודש הכוונה שמן שנמשח, השפעה שנמשכת ממידת חוכמה. אז אחרי הכנת הכלים אדם יכול לזכות לחוכמת התורה שזה כולל גם בפשטות את לימוד התורה וגם הבנה בדרכי ההבנה, שאדם מבין קצת יותר איך הקב"ה מנהיג את העולם - זה בחינת השמן, אבל אף על-פי שאדם מתקן את מידותיו ואף על-פי שאדם זוכה לחוכמת התורה, עדיין חסר מאוד תיקון הלב. תיקון הלב זה שהלב יבער להקב"ה. להתחיל את העבודה של בעירת הלב זה לשים פתילה בתוך השמן - רבינו אומר להפוך את כל מה שאדם לומד לתפילה, ופתילה זה אותיות תפילה לכן אי אפשר בלי תפילה

יש כלי ויש שמן ויש פתילה, מה עוד חסר?

- כמה שאדם תיקן ומתקן את מידותיו וכמה שאדם לומד וזוכה לחוכמה התורה, בלי תפילה א"א עדיין להבעיר את הלב, א"א להבעיר את כל המציאות שלנו, א"א להבעיר את כל הנפש רוח נשמה שלנו להקב"ה. אז הפתילה זה רמז על העניין של התפילה ואנחנו רואים שגם כשיש לנו כלי וגם כשיש לנו שמן וגם כשיש לנו פתילה, עדיין זה לא דולק, צריך את השלב האחרון וזה ההדלקה - מה מרמז העניין של ההדלקה? אומר רבי נתן בליקוטי הלכות שכמה שאדם ירצה לעסוק לבדו בעבודת השם, עם כל זה הוא לא יצליח להבעיר את עצמו, פה צריך להתחבר ולהתקשר עם הצדיק שנקרא 'והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה' - להבה זה הכוח המבעיר..

האם מותר להדליק ע"י קיסם

- שואלת הגמרא עוד שאלה האם מותר להדליק נר מנר ע"י קיסם? קיסם זה כבר לא מצווה. להדליק נר מנר חנוכה זה להדליק נר מצווה מנר מצווה, אבל הקיסם זה כבר דבר חיצוני, האם אפשר להדליק את הנר השני מהנר הראשון אבל ע"י קיסם? באמת הגמרא נשארת עם השאלה הזאת אבל בשו"ע בהלכות חנוכה כתוב שמותר להדליק נר מנר אבל ע"י קיסם אסור ויש מתירים. בעצם יש מחלוקת אם מותר להדליק ע"י קיסם. אומר הבני יששכר שלהדליק נר מנר, הרי הנר זה הבעירה, זה החוכמה וזה האור של התורה שמאיר, ז"א שהתורה יכולה להאיר מנשמה לנשמה ואדרבה, אדם יכול לקבל תורה ואור של תורה ממישהו אחר וע"י זה הוא יזכה גם להארה הפרטית שלו, ז"א שזה לא מונע. משה קיבל תורה מסיני - יש צדיקים שמקבלים תורה מהקב"ה אבל כתוב בספרים הקדושים שלא כל אחד יכול לקבל את התורה מהקב"ה, אז אנחנו מקבלים תורה אחד מהשני, אנחנו מאירים אחד בשני את התורה ואין בזה שום חיסרון, זה הדין שמדליקים נר מנר, אבל השאלה פה האם מותר להשתמש בגורם חיצוני כדי להאיר את התורה, למשל אדם רוצה להסביר איזה רעיון, האם מותר לו להשתמש בדבר חיצוני כדי להאיר איזה אור של התורה? הכוונה

להביא את זה מהמדע והפילוסופיה, דוגמאות שלא קשורות בתורה - זה המחלוקת. אין שום היתר להביא שום ראייה מאריסטו

כותב הבני יששכר שבשו"ת הרמ"א שהיה גדול הפוסקים האשכנזים כידוע, כותב בשו"ת שלו כדי להסביר איזה נושא מסויים, והרמ"א כותב איזה דבר בשם אריסטו. המהרש"ל יוצא בשצף קצף גדול מאוד נגד הרמ"א והוא כותב שאין שום היתר להביא שום ראייה מאריסטו, הדבר הזה לא מתקבל בשום פנים ואופן. אומר הבני יששכר שהוויכוח בין הרמ"א למהרש"ל זה בעצם קשור להאם מותר להדליק נר מנר ע"י קיסם, האם מותר לנו להשתמש בחוכמות חיצוניות כדי להאיר את התורה. אומר הבני יששכר שהלכה למעשה אלו ואלו דברי א-לקים חיים - אם אדם יודע בעצמו שאם הוא ישתמש באיזה נתון ידיעה מהחוכמה החיצונית, וזה לא זיקק לו, זה המתירים

חנוכה שמח ומאיר לכל בית ישראל
זיהי רצון שנזכה כולנו לאור הגנוז...

במנהגי ישראל יש סודות מאוד גבוהים מסמל את כל עבודת השם בעולם הזה

באמת לא כל אחד יכול להיות בטוח בזה שהחוכמות החיצוניות באמת לא ישיפיעו עליו לכן המהרש"ל חשש מאוד למציאות הזאת לכן הוא יצא כנגד הרמ"א. באמת דעת הרמב"ם זה שמותר להשתמש בשפחות לניקוי הבית, ככה כותב הרמב"ם בספר מורה נבוכים, הכוונה שמותר להשתמש בחוכמות החיצוניות שזה השפחות, בשביל איזה נקודות שקשורות לניקוי הבית. הבית שלנו זה התורה לכן לפעמים צריך להשתמש בחוכמות החיצוניות אבל תמיד צריך לזכור שהם בגדר של שפחות. זה עוד נקודה בענייני חנוכה. עכשיו ניגע בנקודה יותר עמוקה, כתוב שמנהג ישראל, תורה. בפשטות הכוונה לא לזלזל במנהגי ישראל, אבל כתוב בספרים הקדושים שזה לא רק הכוונה אלא לפעמים דווקא בתוך מנהגי ישראל הקב"ה מגלה סודות מאוד-מאוד גבוהים ולפעמים יותר גדולים מהמצוות עצמם, זה בחינה של סיפורי מעשיות משנים קדמוניות - ע"י דבר שהתקבל בתורה מנהג בעמ"י, לפעמים הקב"ה מסתיר תורה מאוד-מאוד גבוהה, דווקא בתוך המנהג. אחד המנהגים של חנוכה זה סביבונים.

מה לצדיקים הקדושים ולמשחק בסביבון

סביבונים זה הדבר הכי פשוט בעולם, מדוע צדיקים מאוד-מאוד גדולים היו נוהגים לשחק בסביבונים? החת"ם סופר היה מקפיד כל חג חנוכה לשחק בסביבון. היה לו סביבון מיוחד שהוא היה מקפיד לשחק בו. תלמידי הבעש"ט, החוזה מלובלין ועוד,

היו מאוד-מאוד מקפידים על העניין זה לשחק בסביבון, זה מאוד לא מובן. מה לצדיקים הקדושים ולגדולי התורה ולמשחק בסביבון? יש עוד שאלה בעצם מה המקור של המנהג, מתי בעצם עמ"י התחיל לשחק בסביבונים? יש אומרים שמקור המשחק זה עוד מתקופת היוונים. היוונים אסרו על לימוד התורה, אז היהודים היו מכינים סביבונים וכשהיו שומעים שהיוונים באים לבדוק אם הם לומדים תורה, מיד הם היו מחביאים את הספרים ומתחילים לשחק בסביבונים - יש אומרים שזה התחיל אחרי תקופת הראשונים

אצילות בריאה יצירה ועשייה

רבינו בשיחות הר"ן שיחה מ' מביא את סוד הדריידיל (סביבון ביידיש). לכאורה על הסביבון המקורי כתוב 'נס גדול היה שם', ככה היה כתוב על הסביבונים בחו"ל, אבל בארץ התחילו לכתוב נס גדול היה פה. רבינו אומר רומז לנס גדול היה שם, שזה רמז לכל העולמות משורשם העליון עד לעולם שלנו, זה הולך ככה: נס גדול היה שם - נון זה נפרדים, הכוונה למלאכים. גימל זה עולם הממוצע, שין זה שפלים, זה העולם השפל, העולם שלנו, העולם הגשמי. והא זה חומר היולי שזה הממוצע בין הבורא לנברא. אז למעשה זה ארבע עולמות כנגד אצילות בריאה יצירה עשייה, כמוכא בספרים הקדושים. זה רמז אחד למה צריך להיות כתוב על הסביבון

נס גדול היה שם ולא נס גדול היה פה. עכשיו נכנס קצת לעומק הדבר כי בסביבון יש הרבה-הרבה מאוד רמזים וסודות - הרב כתב תפילה מיוחדת לפני סיבוב הסביבון. **ריבוע זה האור הפנימי וזה מידת המשפט** עכשיו נכנס קצת לתוך הנושא הזה של הסביבון ומה הסודות שנרמזים בתוך העניין של הסביבון. יסוד ראשון - בתורה נ"ט חלק ראשון בליקוטי מוהר"ן, התורה שנקראת היכל הקודש, שם רבינו מזכיר מושג, למעשה התורה די בנויה על המושג הזה והמקור של המושג זה בזוהר הקדוש פרשת בראשית דף ה'. הזוהר מסביר שיש כזה מושג שנקרא 'ריבועא בגו עיגולא' ריבוע שבתוך העיגול. הזוהר אומר לפי רוב המפרשים שהריבוע מרמז על האור הפנימי והעיגול מרמז על האור המקיף. רבינו אומר שהאור הפנימי זה עבודת מידת המשפט ואילו העיגול זה כיסא הכבוד - ז"א שיש לנו כמה מושגים שעדיין לא ברורים לנו כ"כ אבל על כל פנים זה כיוון של הסתכלות - ריבוע זה העניין של האור הפנימי ורבינו אומר שזה מידת המשפט.

מסירות נפש להיות סור מרע ועשה טוב

העיגול מרמז על עבודה אחרת לגמרי במהותה, זה הבחינה של כיסא הכבוד, זה הביטול למלכות השם, בעצם העניין של כיסא הכבוד והעיגול זה להכיר שבאמת אני לא יכול לעבוד את הקב"ה, אז מה אני צריך לעשות בעולם הזה? לא להתייחס מהרחמים ובאמת זה גם עבודה רק שזה עבודה ממחות אחרת מעבודת הריבוע. עבודת הריבוע זה תלוי בי, אני צריך למסור את הנפש להיות סור מרע ועשה טוב, ואילו עבודת העיגול זה העבודה שאדם מכיר בעצמו ואומר להקב"ה: אני לא יכול אבל אני לא מתייחס מלבקש ממך ואז למעשה שתי הבחינות האלה ביחד זה בכלליות כולל את כל עבודת השם של האדם בעולם הזה, כשהריבוע זה המסירות נפש, ההשתדלות וההתאמצות אבל יש מצבים שאדם רואה שהיצה"ר יותר חזק ממנו וצריך לדעת שלכל אדם יש חלקים שהוא בהכרח לא יכול להתמודד כנגד היצה"ר

קחו חלק בהפצה

הפצה חובקת עולם

של הרה"ג צופר ארז שליט"א

02-650-29-29

OFEREREZ.CO.IL

לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

מוקדש לעילוי נשמת החייל היקר והאהוב רואי ששון הי"ד בן אסנת וזוד הי"ו ולע"נ החייל היקר והאהוב סמל אפיק טרי הי"ד בן אבשלום ואושרית הי"ו

2

אור הדעת | מקץ

אתה יכול לתת לי את הכוחות לעבודתך

זה מוכרח להיות שלאדם יש דברים שהוא לא יכול להתמודד כנגד היצ"ר - אז אולי אין לנו מה לעשות בזה? העבודה שלנו זה לא להתיימש מלצעוק להשם ולהתחנן ולבקש ממנו, לגלות את דעתנו ולהגיד להקב"ה: אני יודע שאני לא יכול, אין לי כוחות אבל לך יש כוחות לתת לי את הכוחות, אתה בעל הכוחות כולם - זה הכוונה בעל הכוחות כולם. אדם שיש לו בעלות על דבר מסוים, יכול לחלק את זה, הוא יכול לתת את זה מתנה, יכול למכור את זה, יכול לעשות עם זה מה שהוא רוצה, זה הכוונה בקריאת שמע בעל הכוחות כולם, אתה יכול לתת לי את הכוחות לעבוד אותך, אז בעצם עבודת העיגול, זה העבודה של ההכנעה וההתבטלות להקב"ה, ובאמת זה סדר עבודה שלם של תפילה ושל תשובה, לא להתיימש מהרחמים של הקב"ה, מכיוון ששתי העבודות האלה שנומזים בעניין של הריבוע והעיגול, הם שורשים מאוד-מאוד גבוהים בכל הנהגת העולם, זה מה שהזהר אומר ריבוע בתוך עיגול, לכן על כל עבודה שהיא כללית יש צדיקים שקשורים יותר עם העבודה הזאת, צריך לדעת כלל, מהאדם הגדול ביותר ועד לאדם הקטן ביותר יש עבודות של עיגול ועבודות של ריבוע

על פי האמת לא היה אכפת לי לירות בו

יש תחומים שאנחנו יכולים לעבוד את הקב"ה, אנחנו מסוגלים להתגבר על היצר הרע ויש תחומים שאנחנו לא יכולים לעבוד את הקב"ה - יש לפעמים אדם שלפי שורש נשמתו יש לו יותר עבודה מבחינת עיגול ויש צדיקים שיש להם יותר עבודה בבחינת ריבוע, פירוש הדבר הלכה למעשה זה שיש דברים בחיים שלנו שאנחנו יכולים לשלוט עליהם, קשה לי ואני מאוד רוצה להרביץ למישהו, ועל פי האמת לא היה אכפת לי גם לירות בו, אבל אני מבין שזה לא הדרך של רבינו, אני מאוד רוצה לעשות את זה אבל אני מתגבר אז אני לא יורה בו, זה הכוונה שיש תחומים שאדם יכול להתגבר על היצר הרע אבל יש תחומים שאדם לא יכול להתגבר על היצר הרע ואצל כל אחד זה בבחינה אחרת, יש כאלה צדיקים שיש להם בדקות המחשבה יצר הרע שהם לא יכולים להתגבר עליו, אבל יש כאלה שזה אצלם בדיבור או במעשה - אבל לכל אחד חייב להיות מצד הנהגת העולם, תחומים שזה יותר חזק ממנו

הכי קשה זה לעשות שיתוף

צריך לדעת שכמו שיש לנו עבודה בריבוע שזה איפה שאנחנו כן יכולים להתמודד שזה נקרא ד' האמות של האדם שזה הריבוע, צריך לדעת שיש גם עבודה בעיגול וזה לא להתיימש ולבקש רחמים מהקב"ה ולהאמין שהקב"ה שנקרא בעל הכוחות כולם, יכול לתת לי כוח להתגבר על היצר הרע, זה העבודה של העיגול. באמת אם אנחנו נתבונן בעומק הדבר נשים לב איך לכל אדם הדבר הכי

קשה זה לעשות שיתוף ואיחוד בין שתי העבודות האלה, כי אם לאדם היה תקופה שהלך לו טוב והוא הצליח להנהיג את עצמו, זה נקרא עבודת הריבוע והוא עשה אותה

כאלה ששוכחים את שמם מרח הטשטוש

ב"ה הוא בחר בטוב ומסר את הנפש שזה עבודת הריבוע, פתאום אחרי חודש ימים הוא הגיע לעבודת העיגול, פתאום לקחו לו את כל הכוחות והוא לא יכול לעשות שום דבר, הוא מרגיש חולשה וחלישות הדעת גדולה מאוד. בחודש האחרון הוא היה רבי שמעון בר יוחאי, כל בוקר בארבע הוא כבר במקווה, אח"כ התבודדות, נץ, לימוד וכן הלאה, הוא היה ממש רשבי"י, פתאום אחרי חודש הוא קם בשמונה וחצי, תשע בבוקר והוא לא זוכר בדיוק איך קוראים לו. אחרי יום-יומיים כאלה הוא שם את התעודת-זהות ליד המיטה כדי שאיך שהוא יקום בבוקר הוא יגיד מודה אני ויסתכל בתעודת זהות מה השם שלו - יש כאלה ששוכחים את השם שלהם בבוקר מרוב הטשטוש שלהם - קשה לנו מאוד לדעת לעבור בין העבודה הזאתי לעבודה הזאת...

ריבועא, יוסף הצדיק. עיגולא, דוד המלך

מאוד קשה לאחד את העבודות האלה ויש הרבה מצבים שאדם נמצא בעיגולא והוא חסר אונים, אז הוא לא מתיימש וצועק, פתאום נותנים לו כוחות, אבל הוא לא רגיל לזה. לכן הקושי הכי גדול זה לעשות את האיחוד בין הריבועא לעיגולא. אמרנו שיש צדיקים שעברו הרבה מסירות נפש של ריבוע ויש צדיקים שעברו הרבה את עבודת העיגול שזה הרבה ביטול להקב"ה - לכל אדם יש את שתי העבודות רק שיש צדיקים שהם יותר מבחינת ריבועא ויש שהם יותר מבחינת עיגולא. כתוב בזהר הקדוש ששורש הצדיקים של המסירות נפש של הריבועא והוא למעשה סלל ונתן כוח לעמ"י לכל הדורות למסור את הנפש זה יוסף הצדיק, ואילו העבודה של העיגולא זה הבחינה של דוד המלך, כמו שדוד המלך אמר להקב"ה 'כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי' - הגמרא בסנהדרין אומרת: אני מוטל לפניך כגולם. אם אני מרים את היד זה כי אתה נתת לי את הכוח להרים את היד, אני נושם כי אתה מנשים אותי - זה העבודה של העיגולא, להכיר איך כל הכוחות וכל המציאות זה אין עוד מלבדו

לא להתיימש ולהמשיך לצעוק להקב"ה

דוד המלך שהוא משבט יהודה, כל הענף של יהודה זה הבחינה של עבודת ההתבטלות שזה עבודת העיגולא, לעומת זה יוסף זה העבודה של הריבוע. רבינו כותב בכמה מקומות וגם בתורה ו' 'והעיקר זה להיות בקי ברצוא ובקי בשוב' - רצוא זה העלייה, זה בחינת העבודה של הריבוע, שאדם מרגיש שיש לו כוחות. בקי בשוב שם אדם מרגיש את החולשה, באמת זה עבודה גבוה אבל שם אדם מרגיש חולשה, לא להתיימש ולהמשיך לצעוק להקב"ה זה עבודה מאוד לא פשוטה. רבינו אומר שבירור הדעת השלם זה להיות בקי ברצוא ובקי בשוב, זה האיחוד בין העיגולא לריבועא - למעשה עד כאן זה היסוד הראשון בסיבוב הסביבון - למעשה כשאנחנו מסובבים את הסביבון למעשה אם מסתכלים עליו מלמעלה זה ריבוע, באמת הסביבון נשאר ריבוע אבל שימו לב בשעה שאנחנו מסובבים את הסביבון אז רואים מלמעלה עיגול אבל באמת יש פה ריבוע, זה הסוד של עיגולא בתוך ריבועא

רק העיניים שלנו רואות עיגול

הכוונה הראשונה בסביבון זה לעשות איחוד בין העבודה של העיגולא ובין העבודה של הריבועא. שימו לב, בטבע האדם יותר קל לנו לקבל בתור עבודה זה את העבודה של הריבוע שזה סוד מרע ועשה טוב, זה מה שאנחנו מבינים, לכן שימו לב שהריבוע נעשה מחומר גשמי, הריבוע זה העץ עצמו. את העיגול רק העין רואה, באמת הסביבון המרובע נהיה עגול כשמסובבים אותו? רק העיניים רואות עיגול, הכוונה שהעיניים זה עיני השכל, ז"א שבעיני השכל אנחנו צריכים לעלות אל הביטול ולהבין שיש הנהגה כזאת שהקב"ה מנהיג אותנו באופן כזה שאין לנו שום כוח ואנחנו מתבטלים אליו. כשמסובבים את הסביבון צריך לכוון הלכה למעשה שמנהיגים אותנו בבחינת ריבוע לעשות מסירות נפש, אבל כשמנהיגים אותנו בביטול לא להתיימש ולא להפסיק לצעוק להקב"ה, וזה נקרא הדעת השלימה, הכוונה לדעת מתי שאני בריבועא לעשות את העבודה של הריבוע, בזמן שאני בעיגולא אפילו שזה מנוגד לשכלי לעשות את העבודה של העיגול

הוא לא נפל בדעתו בחלישות הכי גדולה

העבודה של הביטול דורשת הסתכלות שכלית לכן באמת אין עיגול, זה רק בעיניים שלנו נראה עיגול שזה הסוד של האיחוד בין שתי הבחינות האלה, שאדם לא מתבלבל ויודע לעבוד את הקב"ה במסירות נפש הכי גדולה כשנותנים לו כוח ולא נופל בדעתו כשהוא בחלישות הכי גדולה - זה האיחוד בין דוד ויוסף ובין העיגולא לריבועא כי זה הכל אותה בחינה. במקור היה כתוב על הסביבון נס גדול היה שם, זה אותיות נ'ג'ה"ש - בפרשת ויגש כתוב ואת יהודה שלח לפני אל יוסף להורת לפניו גשנה

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

להצלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שולמית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב, אוריאל ושרה עמרם, דביר-אחרון בן אילת, הודיה בת אילת, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סגלית, סגלית בת רבקה, אורטל בת שולמית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדנה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת ימימה, שמואל-אליעזר בן עדי, שולמית בת נדרה ויוסף, אלעד בן גילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: שולמית בת גמאר, יונה בת בניה, שמחה בת זינה, זיהבת בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשיא, שרונה בת שרה, הרב יוסף גנתיאן בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוחר-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שולמית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארז בן ימנה, עדנה בת שרה.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, חיים בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מתתיהו בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מזל, שירת-מרים בת שני ורן, שמואל בן יחיא ושרה, שלמה בן בניה, שרה בת לאה, מזל בת אסתר, יחיא סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן דליה, ישראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גורדיה, יעקב בן פרחיה, ניסים בן חפסיבה, משה דומי בן שמחה, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל, תמר בת שרה, מרטה בת רבקה וירה, שושנה פרחי בת חוה, אברהם פרחי בן חוה, שושנה בת לאה, מרים בת ציפורה, אברהם בן שמחה, ישראל בן אביבה, אדריאן בן רומיה, חננאל חן בן אוריאל, אברהם בן נעמה, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון, בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עוזרי בן סעיד, חזקיהו בן טוביה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת הר"ר שלמה, שירן בן מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת ג'מילה, עזרא בן חלוה, דוד בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירז בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סרה הר"ד בן לירן ויהלה, נאגי בן ירדנה ורעיינו גל גאולה בת אסתר הר"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה סברסה, תקוה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אביזן בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושע בן עישה, דינה (יהודה) בת שרה.

ובן לעילוי נשמת מרת תחיה בת ברכה ע"ה.

שנה שלימה של הבלבולים הכי גדולים...

מה זה גשנה? נס גדול היה שם. יעקב אבינו שולח את יהודה אל יוסף. יהודה זה בחינת העיגולא ויוסף זה בחינת הריבועא, כי האיחוד של יהודה ויוסף זה סוד הגאולה, לכן זה נרמז במילה גשנה שזה בגימטריה משיח. כל העניין של המשיחים מתגלה בעולם כפי האיחוד בין יהודה ויוסף וכל אדם חייב לעבור את שתי הבחינות האלה. גם יוסף צריך את העבודה של דוד וגם דוד צריך את העבודה של יוסף. במדרש רבה בפרשת וישב כתוב שיוסף בא הביתה כדי לעשות עבירה מרוב הבלבולים שעברו עליו, שנה שלימה של הבלבולים הכי גדולים בעולם, והיא באה אליו עם תורות גבוהות, היא אמרה לו: אני רואה באצטגנינות שלי שמשיח הולך לצאת מהבית הזה, והיא ראתה נכון, רק שהיא התבלבלה ולא ידעה שזה לא ממנה זה מהבת שלה אסנת. היא הצליח לבלבל את יוסף ומרוב הבלבולים והיצר הרע כתוב במדרש שיוסף בא הביתה לעשות עבירה ואומר המדרש שהתגלה לו דמות דיוקנו של אביו ויש מי שאומר שגם רחל התגלתה אליו - יוסף הצדיק ברח.

כוחות הלב זה עולם ההרגשה של האדם

יש כוונה נוספת בסביבון, הזכרנו שיוון זה היה בעצם בכללות כוח הטומאה וביוון היו כלולים שלושה מחוזות שזה שלוש כוחות של הטומאה - אתונה זה כנגד האות יוד במילה יוון, זה כל הפילוסופיה היוונית שזה בעצם מלווה אותנו עד ביאת משיח צדקנו. האות ואו זה להמשיך את הרגל של היוד ככה כתוב בזוהר הקדוש שהאות ואו זה יוד ארוכה. מה כוונת הזוהר הקדוש? הוא זה כוחות הלב, זה עולם ההרגשה של האדם - בקדושה עולם ההרגשה נמשך מהמוח. המוח שליט על הלב, בעל התניא כתב שלא נולד המוח בתולדתו אלא כדי להוליד ולכוון ולהדריך את הלב. בקדושה, המוח שזה שכל האמיתי זה לשלוט על הלב, להנהיג את המידות שלנו בצורה נכונה, זה הוא. בטומאה הלב מנהיג את המוח, הלב רוצה לכעוס ולחמוד ואז מהלב זה יורד יותר למטה לנן הסופית שזה הכבד, וזה התאוות הגשמיות של העולם

פתאום אדם מתעורר מהמקום החשוך

כל כללות האדם נרמזת ביד ואו נון שזה יוון, זה החוכמה הפילוסופית וכל מטרותיה זה להצדיק את כל הכעסים, ההקפדות והמידות המקולקלות ולטהר את השרץ, הכוונה שכל תאוות העולם מותרות, למעשה בקדושה התורה מלמדת אותנו איך לתקן את הלב ואת המידות לכן הסדר מוח לב כבד שזה מל"ך זה באמת הסדר הנכון אבל ביוון התאוות שבכבד והכעסים וההקפדות שבלב רוצים למלוך ואז הם שולחים הודעה למוח שזה היוד ואומרים לו תצדיק את התאוות שלנו ואת השחיתויות שאנחנו רוצים לעשות, זה נקרא סדר יוון. באמת כשהמידות והתאוות מתגברות וזה הולך למוח אז הקליפה מקבלת כוח מאוד גדול ועוצמתי ומאוד קשה לבטל את זה. רבינו אומר שלצדיק האמת יש השגות א-לוקות ממקום מאוד-מאוד גבוה והוא ממשיך את זה לכלליות נשמות ישראל, זה נקרא המקיפים העליונים של הצדיק וזה יכול לתקן גם את הנשמות שנפלו בסוף הנון הסופית למטה-למטה. פתאום אדם מתעורר בתשובה מהמקום הכי חשוך בעולם - הכל זה נמשך מהפעולות הרוחניות של המקיפים של צדיק האמת שזה אורות רוחניים מאוד גדולים וזה מגיע עד למטה-למטה ומאיר, זה הכוונה השנייה בסביבון.

מה זה גשנה? נס גדול היה שם. יעקב אבינו שולח את יהודה אל יוסף. יהודה זה בחינת העיגולא ויוסף זה בחינת הריבועא, כי האיחוד של יהודה ויוסף זה סוד הגאולה, לכן זה נרמז במילה גשנה שזה בגימטריה משיח. כל העניין של המשיחים מתגלה בעולם כפי האיחוד בין יהודה ויוסף וכל אדם חייב לעבור את שתי הבחינות האלה. גם יוסף צריך את העבודה של דוד וגם דוד צריך את העבודה של יוסף. במדרש רבה בפרשת וישב כתוב שיוסף בא הביתה כדי לעשות עבירה מרוב הבלבולים שעברו עליו, שנה שלימה של הבלבולים הכי גדולים בעולם, והיא באה אליו עם תורות גבוהות, היא אמרה לו: אני רואה באצטגנינות שלי שמשיח הולך לצאת מהבית הזה, והיא ראתה נכון, רק שהיא התבלבלה ולא ידעה שזה לא ממנה זה מהבת שלה אסנת. היא הצליח לבלבל את יוסף ומרוב הבלבולים והיצר הרע כתוב במדרש שיוסף בא הביתה לעשות עבירה ואומר המדרש שהתגלה לו דמות דיוקנו של אביו ויש מי שאומר שגם רחל התגלתה אליו - יוסף הצדיק ברח.

אם אתה נכנס...אני מחריב את העולם!

שואל המתנות כהונה: אני לא מבין כ"כ את המעלה של יוסף, אין לי טענה ליוסף, כזה בחור צעיר וכאלה נסיונות, אבל למה כתוב שביום הזה יוסף זכה להתעטר במידת היסוד העליונה? ויותר קשה לי מה שכתוב במדרש אבכיר שזה ראשי תיבות אמן במהרה כן יהי רצון: כתוב וינס החוצה. אחרי שהוא יצא התגבר עליו היצר והוא שוב רצה להכנס לעשות את העבירה ואז התגלה אליו הקב"ה ואמר לו: אם אתה נכנס הביתה אני לוקח אבן ומחריב את העולם, כשהוא שמע את זה הוא ברח - אומר המתנות כהונה עכשיו עוד יותר קשה ללי מה המעלה של יוסף. לפני הרבה שנים שמעתי תירוץ נפלא מאוד מהאדמו"ר מפריסבורג: עד היום הזה יוסף היה שנה בבית פוטיפר וכתוב שכל יום אשת פוטיפר היתה משדלת את יוסף ומפתה אותו בבגדים מסוימים ובצהריים מחליפה ובערב שוב מחליפה בגדים, פירוש הדבר ששנה שלימה היא העמידה אותו בניסיונות הכי קשים שיכולים להיות בעולם. יוסף עמד במסירות נפש הכי גדולה שיכולה להיות בעצם עד היום האחרון יוסף תיקן לגמרי את הריבוע.

זה פיתויים של כישופים, בשמים וקטורת

המסירות נפש שיוסף הצדיק לעמוד בניסיון זה היתה המסירות נפש הכי גדולה שיכולה להיות בכל המציאות עם כל התנאים שהוא היה בהם ורבינו אומר שא"א לתאר איזה פיתויים היו לה, הכל זה כישופים ובשמים וקטורת, אין לשער איזה פיתויים היו לו והוא עמד בכל הפיתויים האלה - אחרי כל השנה הוא כבר תיקן את הריבועא לגמרי, אז מה חסר לו לתקן עכשיו? את העיגולא, חסר לו להכיר שנכון יוסף, שנה מסרת את הנפש אבל אם אני לא נותן לך את הכוח למסור את הנפש, יוסף אתה הולך לעשות את העבירה וזה מה שהראו לו ביום האחרון, הקב"ה אמר לו: אני צריך לאיים עלייך שאני אחריב את העולם, אם לא אתה תלך לעשות את העבירה. ביום האחרון זה כבר לא היה נקודה של מסירות נפש, את זה הוא כבר תיקן.

פינת ההתחדשות

העצות בתקון המדות:

יח

מחאה על הפעס

כאשר הפעס מגיע, צריך לדעת שאין כבר הרבה מה לעשות, אם אפשר לצאת מהמקום, הנתוק למקום אחר והדבור עם ה' על זה מאוד יכולים לעזור. ואם לא, אז העצה היא להשאיר עם הקב"ה, להכניס אותו גם לתוך הפעס. אפשר להגיד להקב"ה: "אני כועס מאוד, אני באמת מרגיש את זה, אבל באמת לאמתה אני לא רוצה את זה". לספר לו: "אבא, אני כלוא. אבא, תראה, משהו השתלט עלי, זה לא אני, אם הייתה לי בחירה אמתית בודאי שהייתי מעדיף אחרת. תרחם עלי, תרחם עלי, תוציא אותי מזה מהר, תהפוך כבר את הפעס הזה". המלים האמתיות האלה דוקא בזמן הפעס פועלות פעילות עצומות ונוראיות, גם אם בפעל נראה ששום דבר לא השתנה, בפנימיות קורים שני דברים:

* יש פה מלחמה של הרצון הטוב של הנשמה שנלחמת באש של הנפש, ומי שנלחם נקרא שהוא מצליח, כי העקר זה המלחמה, וכמו שכתבנו הרבה. וכך לאט לאט הקב"ה מרחם ושולח אור מהנשמה הקדושה לדחות את הפעס הזה מהנפש.

* ר' נתן כותב ענין פלאי עוד יותר: שהדבור האמיתי יוצר חומה של הגנה ולא נותן לפעס לפגוע ממש באדם ולא בסובבים אותו. האור מהנשמה מגיע גם לאדם שפועסים עליו, והנשמה של האדם מזהה את זה ומרגישה שהפונה הפנימית טובה, שהאדם בעצם אוהב אותו למרות הפעס, וזו הגנה עצומה. ובפרט צריך להתחזק בזה עם ילדים.

לילדים יש מנגנון טבעי הידוע לזהות שמהורים רוצים בטובתם. גם אם כלפי חוץ

יש עכשיו פעס, בעמק לבס הם יודעים שאבא אוהב אותם, וזה שומר להם על הנפש מאד. אפשר אח"כ להגיד להם את האמת: "אני מאד אוהב אותך ואתה יקר לי, לא באמת רציתי לנעם, ותזכר תמיד: גם כשאבא כועס, בלב הוא תמיד אוהב". ילדים מבינים את זה, ולמה חשוב להתחזק בזה? כי היצר הרע מיד ינסה להפיל אותנו לעצבות על זה שפעסנו, אבל הנפילה עצמה יכולה לפגוע הרבה יותר בי ובילדי, כי הפעס ימשיך דרך האשמות פנימיות על עצמנו ואז על האחרים, או שלהורה לא ישאר שום כח בתוכו לחזר לטפל בילד בשמחה ובאהבה.

לכן חשוב להאמין לצדיק בלחה של המחאה ובטויו הרצון הטוב. בודאי שאפשר לעשות את כל המחאות גם אחרי הפעס, ובכל זמן אחר להגיד בדבור אמת: "אבא, בבקשה, תוציא אותי מזה". וגם הזמן אפשר ממש לחוש את ההבדל בתוך הנפש רק מהפעלה הזו.

(מתוך ספרי הרה"ג עופר אור שליט"א)

מוקדש לע"נ אבידן מורי בן מלכה הי"ו
ולעילוי נשמת שרונה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה

